

EEN BOSCH-SPROOKJE

DOOR

Mej. H. RIEMENS.

Vlug tippelden kleine voetjes over het zachte mos. Nu staan zij stil. „Waar is hij nu?” fluistert een stemmetje. Daar ritselt iets tusschen de bladeren: krak, krak, er valt een takje neer, de voetjes loopen weer op een drafje! Dáár ziet ze hem, boven in een beukeboom, wat zit hij daar leuk, hij knabbelt een beukenootje en houdt het zoo grappig in zijn pootjes vast: Zou hij daar wonen? Och, dat zou Bella toch zoo erg graag willen weten! „Eekhorentje, hèb je daar je holletje?” zegt ze heel zachtjes. Kijk, hij schudt zijn kopje, alsof hij haar verstaat, en knabbelt rustig door.

„Nee? waar woon je dan?”

De wijze oogjes kijken haar strak aan: waarom wou je dat weten?

„Och, ik zou ook zoo graag in het bosch wonen, en net zoo leven als een eekhorentje. Toe, neem me mee naar je holletje!” Maar 't is warm en Bella heeft al een heel eind gedraafd, even wil ze uitrusten. En de eekhoren knikt haar toe, hij is ook nog niet klaar met zijn beukenootje. 'k Geloof dat hij er meer dan één in zijn pootje houdt, denkt Bella, en zij leunt tegen den boomstam en gluurt slaperig naar boven. Hoe kluchtig is het toch in een bosch, 't is net of alles plezier heeft, al de takjes spelen met elkaar en niemand kibbelt er, en de vliegjes dansen ook, en de vogeltjes kunnen niet ophouden met sjilpen van pret, en toch is het zoo stil en rustig, net of je een mooi boek leest, als er niemand in de kamer is.

Hoor, nu praten ze ook! Wie zijn dat nu? De eekhorens? Nee, dat zijn kinderen, die wandelen zeker ook. Wat zeggen ze toch? Dichtbij duikt een klein hoofdje op vanuit een greppel.

Maar dat is geen kinderhoofdje! Dadelijk herkent Bella een kabouter zoals in haar sprookjesboek staat! Hij lacht even vriendelijk en heeft een mooien witten baard net als St. Nicolaas. „Zoo kleine meid, kom je eens kijken, waar wij wonen, en of Sneeuwvitje nog bij ons is?” „Ja, daarvoor kwam ik hier,” zegt Bella, en bedenkt tegelijk dat zij eigenlijk iets anders had willen weten, maar zij weet niet goed meer wat. „Je ziet zoo moe, wil je soms in Sneeuwvitje's bedje komen slapen?” vraagt de kabouter. Bella wrijft haar oogjes uit: „ja, dat wil ik wel, moet ik nog ver loopen?” „Nee, juffertje, je bent er zoo, als je maar op mijn

rug klimt, of durf je dat niet?” Bella lacht hardop. „Ik, ik ben veel grooter als u, en ik kan heusch best loopen.” „Goed hoor. Maar je moet over greppeltjes springen, en ons huisje ligt erg verscholen, je moet dus dicht achter mij aan loopen, anders raken wij elkaar kwijt.”

Nu ziet Bella dat hij een harkje over den schouder draagt, en een klein kapmesje hangt aan zijn gordel. Terwijl zij voortgaan, kapt hij telkens een lastige struik weg, die Bella tegen 't gezichtje wil slaan, en bemoedigend kijkt hij dan om. O wat is 't hier gezellig in 't bosch! Kijk, daar komt weer een kabouter te voorschijn, nog een en nog een! „Ik ben de tuinman”, vertelt haar vriendelijke geleider, en daar loopt onze kok, met die witte jas aan, hij zoekt genezende kruiden voor zieke menschen. Die groote kabouter is onze timmerman, hij maakt al de rustbanken voor de

herstelden die hier komen wandelen, en dat kleine kaboutertje in 't rood, sprokkelt hout voor ons om het eten te koken, en die heel oude man, die op zijn stokje leunt, zorgt dat de vogeltjes nooit gebrek lijden, hij verzamelt alle groene plantjes, die zij eten mogen, en deelt die uit als 't winter is, en zoo hebben wij allen ons werk."

Daar hoorde Bella een aardig wijsje zingen. Hé, waar had ze dat meer gehoord? 't Deed haar opeens aan 't spiegeltje van Sneeuwitje denken:

„Gij helder spiegeltje aan den wand,
Wie is de liefste hier in 't land,
Dat wilde ik wel eens weten!"

Zij zingen 't een beetje anders, denkt Bella, hoe was 't ook weer? Maar zeker zijn dit de dwergen van Sneeuwitje, die waren ook zoo ijverig en . . . daar ziet zij opeens het huisje! O wat blinkt het wit en rood tusschen de groene dennen! Hoe schitteren de ruiten waardoor de avondzon weerkaatst. „Snoeperig is het", zegt Bella hardop. „Zoo meiske, ga je eens mee naar binnen?" vraagt een kabouter die bij de deur staat. Schuchter stapt Bella door het kleine deurtje het vriendelijk huisje in. De tafel is gedekt, en de stoeltjes staan er omheen! Bella juicht van plezier: ja, dat is het, zoo was het, daar staan de lieve kleine bordjes met appelmoes, waar Sneeuwitje van proefde, en het kleine bezempje, waarmee zij werkte, staat om den hoek klaar, om ieder kruimeltje van den blanken vloer weg te vegen. „Tast maar toe", zegt lachend de dwerg, „niemand zal brommen als hij wat minder op zijn bord vindt. Sinds Sneeuwitje bij ons was, houden wij van alle prinsesjes!" „Wat!" roept Bella verschrikt, „maar ik ben geen prinsesje, ik ben een heel gewoon klein meisje, en een beetje stout ook", zegt zij aarzelend, „want eigenlijk ben ik alleen het bosch ingegaan, omdat ik het zoo vervelend vond te moeten breien, en 'k heb mijn naadjes niet eens af." Daar fronst de kabouterman zijn voorhoofd. „Dat is jammer", zegt hij, „en je breit zeker kousen voor een arm meisje die ze niet heeft?" — „Ja, maar ziet u, zij heeft ze pas 's winters noodig, en dat duurt nog zoo lang." — „En dan denk je zeker, dat zij vanzelf af komen, of dat wij je komen helpen, denk je dat niet?" — „O maar u hebt al zooveel te doen," zegt Bella zuchtend; „hoe netjes is hier alles, vindt u 't niet vreeselijk moeielijk om netjes te zijn?" — „Och, dat is

maar gewoonte", zegt de dwerg vroolijk, „hoe meer alles glimt, hoe liever het mij is, en als je in een bosch woont, waar alles zoo frisch en schoon is, dan schaam je je, om in een vuil huis te wonen. 'k Weet zeker dat je daar ook niet van houdt." — „Nee, en Moeder werkt ook graag, maar kleine meisjes zijn dikwijls lui, en spelen liever." — „Nu, denk maar eens aan Sneeuwitje! Die was niet lui, en toen ze groot was kreeg ze een prachtig paleis om in te wonen, en toen wilde iedereen voor haar werken. Wil je eens zien waar zij geslapen heeft?" Hij schoof een wit gordijntje op zij, en daar zag zij twee rijen hagelwitte bedjes, en wilde roosjes bloeiden tegen de raampjes met witte gordijntjes. Hoe graag wilde zij hier gaan slapen en droomen! Maar dat kon toch niet! Haar werk was niet af, en Moeder zou verdrietig zijn, en het spiegeltje zou nooit zeggen, dat zij „de liefste was in 't land", zooals van Sneeuwitje. Zij stak haar handje uit, en bedankte het kaboutertje voor zijn vriendelijke woorden. „'k Zal ze goed onthouden, en als de kousen af zijn, kom ik bij u terug."

Toen zij het deurtje uitging, zag zij nog hoe al de kabouters haar vriendelijk toeknikten. Maar o! wat voelden haar beentjes loom en zwaar: zij zou maar even gaan zitten. „Misschien komt mijn vriendje de tuinman, en draagt mij op zijn rug naar huis", dacht Bella. Daar hoort zij in de verte het vroolijk geblaf van Bruno, haar hond.

Even later tillen sterke armen haar op, maar zij is te moe om te kijken wie het doet, zij voelt zich zoo veilig, natuurlijk brengt een der kabouters haar thuis. Zachtjes wordt zij neergelegd en nu hoort zij Moeders stem: „Wilde ons meisje in het bosch gaan slapen in plaats van in haar bedje?" Bella wrijft haar oogjes uit en ziet Vader en Moeder over haar gebogen bij de canapé staan in de huiskamer. „O Moeder!" roept ze, „ik heb mijn werk niet afge-maakt, ik liep het eekhorentje na, u weet wel, mijn eekhorentje, om te zien waar hij woont, en toen kwam ik bij de dwergen van Sneeuwitje, en een er van heeft mij naar huis gedragen. Ik zal gauw weer gaan breien!"

Waarom lacht Vader zoo?

„Wel kindje, ik wist niet dat ik zóó klein was! Behoor ik heusch bij de dwergen?" „O Vadertje, hebt u me dan gedragen? Daarom vond ik het zoo prettig en veilig! Hebt u de dwergen ook gezien?" „Ik niet, maar Bruno zeker wel, hij heeft je 't eerst gevonden."

Bruno likt haar handjes van vreugde, en Moeder vindt, dat Bella maar gauw moet gaan slapen, dan droomt zij misschien van de kabouterjtes. En morgen komt er weer een dag om te breien.

Nauwelijks ligt zij in haar koele bedje, of de oogjes vallen weer toe, en het droomenland is vol vriendelijke dwergen en mooie prinsesjes.

Maar allen zijn zij ijverig aan 't werk, en Bella schaamt zich zoo lui te zijn geweest.

Zij begint den nieuwen morgen met breien en haalt gauw de naadjes van gisteren in! En als Moeder merkt dat haar kind het ernstig meent, helpt zij haar met allerlei mooie handwerkjes, en zoo begint Bella na een poosje op Sneeuwitje te lijken in ijver en handigheid. Als de school weer begint, mist Moeder haar hulp den heelen dag, en dat is alles 't werk van de kabouters!

